

Arrest

nr. 288 578 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2021 dient de verzoekster, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van echtgenote van de heer K. P., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 24 maart 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 5 juli 2022 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van haar Belgische echtgenoot, de heer K.P.

Op 21 december 2022 beslist de gemachtigde inzake de aanvraag van 5 juli 2022 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 30 december 2022. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.07.2022 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): L. C. (...)

Nationaliteit: Filipijnen

Geboortedatum: (...).1981

Geboorteplaats: T. C. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van haar echtgenoot de heer P., K. P. (...) (xxx) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §1, eerste lid, 1 ° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. '

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Schrijven advocaat dd. 30/09/2022, waarin onder andere duiding wordt gegeven bij de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, de betrokkene en de vaste en variabele kosten: verklaarde vrijstelling zoeken naar werk door VDAB Belgische referentiepersoon + bemiddelingstraject Wijkwerken, tewerkstelling betrokkene, vaste-variabele kosten: hypothecaire lening volledig afbetaald en eigendom volledig in handen referentiepersoon wegens overlijden voormalige echtgenote, bedrag op zichtrekening, overzicht van kosten per maand, per kwartaal, per jaar, gemiddelde per 6 maanden;*
- Attest HVW dd 13/09/2022, met overzicht uitkeringen tussen maart en augustus 2022. Gemiddeld netto maandelijks: 1.552,68 euro*

- Afsprakenblad VDAB dd. 09/06/2022, stelt dat betrokkene voldoende intensief naar werk zoekt en het werkzoekgedrag zich momenteel op het hoogst haalbare niveau situeert. Afspraak: blijvend meewerken aan bemiddelingstraject Wijkwerken, maximaal 60 uren per maand.
- Betaaloverzichten VDAB Wijk-werken prestatievergoeding, voor de periode februari tot en met juli 2022. Gemiddeld netto maandelijks: 187,23 euro

Bestaansmiddelen van de betrokkene zelf:

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd bij V. B. (...) B. O. BV, ingaand dd. 19/08/2022 tot 05/01/2023 + uittreksel
- Liantis overeenkomst betreffende aanpassing van de overeenkomst, vermeerdering tussen 22/08/2022 en 04/09/2022
- Loonfiches voor de maanden augustus 2022

Stukken betreffende vaste en variabele kosten:

- Bewijs dd. 20/06/2022 betreffende afbetaalde woninglening van de referentiepersoon + brief Vlaams Woningfonds betreffende laatste openstaande storting
- Facturen van Farys (water) dd 25/06/2022;
- Rekening B-post van referentiepersoon met saldo dd. 28/08/2022
- Rekening B-post van referentiepersoon met saldo dd. 24/09/2022
- Factuur Vlaamse sociale bescherming dd. 08/08/2022
- Aanslagbiljet verkeersbelasting, aanslagjaar 2022 tbv. 284,95 euro
- Aanslagbiljet onroerende voorheffing, aanslagjaar 2022 tbv. 532,91 euro
- Betalingsuitnodiging autoverzekering AG Insurance periode 20/03/2022 - 19/03/2023
- Betalingsuitnodiging Woningverzekering AG Insurance dd. 16/08/2022
- Betalingsuitnodiging Familiale verzekering AG Insurance dd. 25/03/2022

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene een attest van betalingen van werkloosheid voor. Echter, er werden geen voldoende bewijzen voorgelegd dat de Belg die zich wenst te laten vervoegen actief op zoek is naar werk, waardoor de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, overeenkomstig bovenvermeld artikel 40ter. De Belgische referentiepersoon participeert in het VDAB-stelsel "Wijk-werken". Via het stelsel "Wijk-werken" kunnen werkzoekenden met een gebrek aan recente werkervaring die nog niet in het gewone arbeidscircuit terechtkunnen, tijdelijk werkervaring opdoen in een laagdrempelige werkomgeving dicht bij huis. Concreet betekent het dat de langdurig werkzoekende enkele uren per week klusjes uitvoert bij iemand thuis of in een school, gemeente, OCMW, vzw, niet-commerciële vereniging of land- en tuinbouwbedrijf. De advocaat van de betrokkene beweert dan wel dat dit impliceert dat de Belgische referentiepersoon is vrijgesteld van een zoektocht naar werk. Dit klopt niet met de werkelijke plichten van wijk-werkers zoals vastgelegd door de VDAB. De website van de VDAB bepaalt in dit opzicht expliciet het volgende voor wijk-werkers die zijn ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB: "Dan moet je tijdens het wijk-werken beschikbaar blijven voor de arbeidsmarkt. Dit betekent dat je actief naar werk zoekt en je afspraken met je VDAB-bemiddelaar nakomt". De referentiepersoon is in het systeem "wijk-werk" ingeschreven als werkzoekende, daar hij werkloosheidsuitkeringen geniet, en aldus heeft hij binnen het stelsel van "wijk-werk" de plicht om actief op zoek te gaan naar een job. Het toegevoegde afsprakenblad waar de advocaat naar verwijst vermeldt dit ook: "betrokkene voldoende intensief naar werk zoekt en het werkzoekgedrag zich momenteel op het hoogst haalbare niveau situeert." Niettegenstaande dat de VDAB verklaart dat de referentiepersoon voldoende intensief naar werk zoekt, impliceert deze verklaring dat er wel degelijk nog een werkzoekverplichting is en dat de referentiepersoon dus geenszins is vrijgesteld van een zoektocht naar werk. De Dienst Vreemdelingenzaken voert haar onderzoek onafhankelijk van de VDAB en aanvaardt het voorgelegde afsprakenblad van de VDAB niet als een voldoende bewijs van een actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon. Aldus wordt de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Met de bewijsstukken die betrokkene voorlegt ter staving van zijn persoonlijke bestaansmiddelen, kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).

Dit impliceert, dat de in overweging te nemen bestaansmiddelen ter beschikking van de Belgische referentiepersoon enkel bestaan uit de maandelijks prestatievergoedingen van het "Wijk-werk". Dit komt op een gemiddeld maandelijks nettobedrag van 187,23 euro, en betekent dat er niet kan toe besloten worden dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Het gemiddelde inkomen uit tewerkstelling, is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door bovenvermeld artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dat komt op het moment van de aanvraag immers op 1809,324 euro per maand.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

De betrokkene legt diverse stukken voor ter staving van de vaste en variabele kosten van de Belg. Echter, aangezien er slechts een maandelijks bedrag van 187,23 euro ter beschikking is, kunnen de vaste en variabele kosten hiermee niet gedekt worden en dient besloten te worden dat, alles in beschouwing genomen, het niet redelijk is om, in afwijking van de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht alsnog toe te staan. Wij hebben onvoldoende garanties in het dossier dat de referent kan voorkomen dat hij en zijn partner om sociale bijstand moeten verzoeken. Ook bij het berekenen of inschatten van de nodige bestaansmiddelen overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen die betrokkene zelf bekomt uit tewerkstelling. Dat zou immers compleet de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belg uit art. 40ter te niet doen. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien net door die bijzondere situatie waarin ze verkeren.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet *iuncto* de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“De door verzoekster ingediende aanvraag betrof een aanvraag op grond van art. 40bis j. 40ter Vw. dewelke door verweerster werd geweigerd met hoofdzakelijke verwijzing naar de aanwezige bestaansmiddelen.

Eerste onderdeel - verweerster kan niet gevolgd worden daar waar zij stelt dat de bestaansmiddelen de minimumgrens niet zouden bereiken waardoor zij zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse: Aangaande de schending van art. 40bis j. 40ter Vw. j. art. 8 EVRM j. art. 20 VWEU j. de motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

3.1.1. Verweerster is vooreerst van oordeel dat enkel de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen.

Dat volgens verweerster blijkt dat deze bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor een deel ook bestaan uit werkloosheidsuitkeringen.

Dat werkloosheidsuitkeringen overeenkomstig art. 40ter Vw. enkel in beschouwing kunnen genomen worden voor zover er een actieve zoektocht naar werk is.

Dat verweerster meent:

- dat de referentiepersoon niet vrijgesteld is;*
- dat de referentiepersoon niet voldoet aan de actieve zoektocht naar werk.*

Dat daarom verweerster de werkloosheidsuitkering buiten beschouwing laat en enkel de vergoedingen voor de geleverde arbeid via wijkwerken in rekening wil nemen.

Verweerster motiveert daaromtrent:

“Niettegenstaande dat de VDAB verklaart dat de referentiepersoon voldoende intensief naar werk zoekt, impliceert deze verklaring dat er wel degelijk een werkzoekverplichting is en dat de referentiepersoon dus geenszins vrijgesteld is van een zoektocht naar werk. De Dienst Vreemdelingenzaken voert haar onderzoek onafhankelijk van de VDAB en aanvaardt het voorgelegde afsprakenblad van de VDAB niet als een voldoende bewijs van een actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon. Aldus wordt de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.” (stuk 1).

Voorafgaandelijk en in eerste instantie is verzoekster de mening toegedaan dat verweerster de attestatie van de VDAB verkeerd leest wat betreft de beoordeling van het gegeven of de referentiepersoon nu beschouwd moet worden als vrijgesteld of niet.

De Belgische echtgenoot heeft immers gezondheidsproblemen waardoor hij niet meer aan de slag kon bij zijn werkgever destijds.

De dienst GTB beoordeelde de Belgische echtgenoot in samenspraak met de VDAB en het CGG in die zin dat zij menen dat zijn zoektocht naar werk voldoende intensief is, maar dat hij duidelijk niet werd aangeworven bij werkgevers in het normaal economisch circuit, dat hij in een doorgedreven medische opvolging zit bij S. V. (...) en vandaar met dit alles rekening houdende een geïndividualiseerd traject voor de Belgische echtgenoot werd voorzien.

Zodoende is de heer K. P. (...) onder GTB-begeleiding, dit is het team binnen de VDAB die instaat voor de bemiddeling van mensen met een (arbeids)beperking (stuk 2).

Daarbinnen vermocht de heer K. P. (...) dus aan de slag voor maximaal 60 uur per maand presteren. De heer P. (...) verricht deze arbeid binnen het tewerkstellingsinstrument van het wijkwerken. Enkel de VDAB mag iemand toeleiden naar wijkwerken na een integrale beoordeling (zie ook onder in feite). Zo

dient de RVA ook toelating te geven indien bijkomende uren boven de 60 uur mogen gepresteerd worden via vrijwilligersuren binnen dezelfde wijkwerkorganisatie (stuk 2).

Het attest van de VDAB is vervolgens ook duidelijk getekend door de bevoegde bemiddelaar van GTB: de heer D. K. (...) (zie xxx@gtb.be).

Verweerster leest dit als zou de VDAB beoordelen dat de zoektocht naar werk voor hen voldoende is en gezien een beoordeling van het zoekgedrag werd gemaakt, de heer P. (...) niet kan vrijgesteld zijn.

Verweerster meent dit vervolgens ook te lezen op de website van de VDAB onder de materie wijkwerken waar verweerster niet kan lezen dat een wijkwerker niet meer beschikbaar dient te zijn voor de arbeidsmarkt.

Verweerster gaat er echter aan voorbij dat het attest van de GTB-begeleider D. K. (...) beoordeelde dat de heer K. P. (...) zijn maximale eigen inzet aantoonde. Dat dan ook in samenspraak met de gewone VDAB-bemiddelaar en de begeleidster van de het CGG geoordeeld werd instemming met wijkwerken en er een GTB-traject loopt.

Zodoende voorziet art. 58 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering in het tweede lid wel:

De volledig werkloze voldoet aan de verplichting om actief naar werk te zoeken bedoeld in het eerste lid als hij kan aantonen dat hij, tijdens de volledige duur van zijn werkloosheid:

1° actief en positief deelneemt en meewerkt aan de acties op het vlak van begeleiding, opleiding, beroepservaring of inschakeling die hem worden voorgesteld door de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling, in het bijzonder in het kader van het individueel actieplan dat is overeengekomen met de tewerkstellingsconsulent van de voormelde gewestelijke dienst;

2° zelf actief naar werk zoekt door regelmatig zelf gevarieerde acties te ondernemen.

De volledig werkloze is vrijgesteld van de verplichting bedoeld in het tweede lid, 2° tijdens de duur van het specifieke of aangepaste begeleidingstraject dat hem werd voorgesteld door de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling, indien hij voldoet aan een van de volgende twee voorwaarden:

1° de werkloze wordt door de bevoegde gewestelijke dienst beschouwd als zijnde verwijderd van de arbeidsmarkt omwille van een combinatie van psycho-medisch-sociale factoren die zijn gezondheid en/of zijn sociale inschakeling duurzaam aantasten, en daardoor zijn professionele inschakeling, met als gevolg dat hij binnen de 12 maanden die volgen niet in staat is om te werken in het gewone economische circuit of in het kader van een al dan niet betaalde aangepaste en omkaderde arbeidsplaats, en hij volgt een intensief specifiek begeleidingstraject met een duur van maximum 21 maanden, met het oog op psycho-medisch-sociale remediëring, met professionele inschakeling als doel.

De refertepersoon zit dus onder GTB en in het kader van zijn aangepast begeleidingstraject werd geoordeeld naar prestaties via wijkwerken.

In het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof wordt geoordeeld volgens de regels vervat in het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, een werkloze in de regel dient aan te tonen dat hij « actief naar werk zoekt ». Dat er echter in hetzelfde Koninklijk besluit tal van gevallen voorzien zijn waarbij een betrokkene uitkeringen blijkt genieten en toch tegelijkertijd als vrijgesteld kan worden beschouwd.

Dat verweerster er dus aan voorbij gaat dat uit het opgestelde attest een GTB-traject blijkt zoals in bovenstaande reglementering op de werkloosheid.

Dat verweerster aan het attest ook geen lezing kon geven zoals zij doet waarbij zij meent dat zij daaruit kan afleiden dat men niet zou kunnen vrijgesteld zijn enkel en alleen omdat men een beoordeling maakte van ook het actief zoekgedrag. Verweerster leest over het gegeven dat er een GTB-traject is.

Verweerster kon hetzelfde ook niet afleiden uit een website over wat wijkwerken is op de VDAB, vermits de situatie van elke toegeleide persoon naar wijkwerk verschillend is en ook onder verschillende reglementeringen valt (zo bestaan de actief vrijgestelden (ex-PWA'ers), maar ook passief vrijgestelden).

Verweerster diende de vaststelling te doen dat men onder een specifiek begeleidingstraject zat nu dit ook zichtbaar was op het voorgelegde stuk.

Minstens kon verweerster uit het voorgelegde stuk niet afleiden dat men tijdens een voorgesteld traject niet vrijgesteld zou zijn omwille van het feit dat men daar een persoonlijke beoordeling van de persoon in maakt.

Het bovenstaande onverminderd, kan het in elk geval geenszins de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de werkloosheidsuitkering uit te sluiten in onredelijkheid. Nergens heeft de wetgever ingesteld dat het zou stroken met het redelijkheidsbeginsel dat situaties niet in concreto dient te worden in beschouwing genomen.

3.1.2.

In dezelfde zin, kon verweerster, mocht uitgegaan worden van het gegeven dat men toch niet vrijgesteld zou zijn of daarmee in een gelijkgestelde of vergelijkbare situatie zou zitten, op zijn minst niet zonder de schending van de motiveringsverplichtingen tot het besluit of de conclusie komen dat het document van de VDAB zomaar diende te worden afgedaan als hebbende voor haar geen enkele afdoende waarde wat dan het aspect van dat actief inzetten op een zicht naar werk betrof om loutere reden dat zij haar eigen onderzoek mag doen los van de VDAB:

“Niettegenstaande dat de VDAB verklaart dat de referentiepersoon voldoende intensief naar werk zoekt, impliceert deze verklaring dat er wel degelijk een werkzoekverplichting is en dat de referentiepersoon dus geenszins vrijgesteld is van een zoektocht naar werk. De Dienst Vreemdelingenzaken voert haar onderzoek onafhankelijk van de VDAB en aanvaardt het voorgelegde afsprakenblad van de VDAB niet”

Nergens staat te lezen, of, hoe en waarop verweerster meent dat het stuk van de VDAB niet als stavend stuk kan dienen voor haar in de beoordeling van de inspanningen van de referentiepersoon.

Immers, verweerster betwist overigens anderzijds niet dat de VDAB toch tot de vaststelling was gekomen dat de referentiepersoon voldoende intensief zijn best deed.

Het valt geenszins te begrijpen waarom het stuk dan niet dienstig kan zijn om te oordelen dat de referentiepersoon de nodige inspanningen aantoonde zoals in de zin van art. 40ter Vw.

Het gegeven dat de verweerster niet gebonden zou zijn door een beoordeling van de VDAB over een persoon zijn inspanningen op tewerkstellingsvlak, houdt geenszins een vrijgeleide in om een stuk afkomstig van een overheidsdienst gespecialiseerd in de beoordeling van personen waarbij zij deze de personen in kwestie meermaals zien, beoordelen en begeleiden zomaar van de hand te wijzen op loutere grond dat men een eigen onderzoek mag doen.

Een eigen onderzoek waarbij de referentepersoon dan individueel werd onderzocht rekening houdende met zijn gedetailleerde arbeidshandicap waaruit dan zou moeten blijken dat de VDAB het niet bij het rechte eind heeft, ligt alleszins ook niet voor noch blijkt eigenlijk enig “onderzoek” uit de bestreden beslissing.

Evenmin blijkt er in feite een dienstige argumentatie die dan het tegendeel van de VDAB zouden moeten staven.

Men kan niet zomaar een officieel stuk van een andere overheid afwijzen zonder afdoende, geldige gemotiveerde reden.

In de huidige bestreden beslissing komt dit er gewoon op neer dat verweerster stelt dat hoewel de VDAB een gunstige beoordeling maakt van de referentepersoon, zij dit niet in twijfel trekt, maar haar eigen beslissing mag nemen waarbij zij dit volledig van de hand wijst. Het antwoord op de waarom vraag klinkt in die zin “daarom”. Geenszins kan verzoeker te weten komen waarom, noch of de niet gekende redenen dan wel als redelijk zouden kunnen worden bevonden.

Dat dient trouwens in het geheel al betwijfeld te worden, gezien duidelijk naar voor komt dat aldus een persoon die in GTB-begeleiding zit met in wezen dus een arbeidsbeperking en waarvan gesteld wordt

dat deze het maximaal haalbare in zich ten volle uitbuit waarbij dit gesteld wordt door een andere overheidsdienst niet zonder opgave van reden zomaar afgewezen kan worden in alle redelijkheid.

De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Tot slot is het voor verzoekster ook geenszins duidelijk waarom vervolgens het op zich in zijn geïndividualiseerd traject correct verrichte diensten van arbeid tegen betaling via wijkwerken niet in rekening worden gebracht bij het beoordelen van het “actieve” karakter van de inspanningen.

Er lijkt geen enkele redelijke reden voorhanden te zijn om, zelfs in het geval men niet vrijgesteld zou zijn, inspanningen die geleverd worden en correct uitgeoefend worden in een traject naar hopelijk in de toekomst een volledige en voltijdse activiteit binnen het normaal economisch circuit (dan wel toch maatwerk) zomaar weg te laten in een globale beoordeling (of hoe verweerster het zelf noemt: haar eigen onderzoek).

Want onverminderd het bovenstaande inzake de vrijstelling en/of de attesteringen van de VDAB, is wijkwerken op zich ook gewoonweg in alle geval een werkinstrument die zich kadert in een traject op de arbeidsmarkt en waarbij er al werk tegen betaling wordt verricht.

Het is verzoekster dan ook geenszins duidelijk waarom verweerster deze niet betreft in de beoordeling van diens inspanningen waardoor de werkloosheidsuitkering in aanmerking kan genomen worden.

Het weze duidelijk dat er een evaluatie en beoordeling werd gemaakt door een andere overheid waarbij gesteld werd dat de refertepersoon rekening houdende met zijn individuele gesteldheid wel afdoende actieve inspanningen levert waarna wordt geopteerd om hem prestaties van werk te laten verrichten tegen betaling via het wijkwerken.

Zie:

“Na overleg met K. (...), de betrokken VDAB bemiddelaar (Y. B. (...)) en het langlopend behandelend netwerk CGG NWVL (S. V. (...)) blijkt dat zijn zoekgedrag voldoende intensief is en zich momenteel op het voor K. (...) hoogst haalbare niveau situeert.” (stuk 2, bij de originele aanvraag ingediend onder stuk 4).

Het is dus geenszins correct om deze bevestiging niet te weerhouden, doch daarvoor geen motieven of afdoende argumenten weer te geven in de plaats wat betreft de actieve zoektocht naar werk.

Verweerster kan niet volstaan met een document van een andere overheid van de hand te wijzen louter en alleen maar op de grond “dat zij vermag een eigen onderzoek te doen”, doch waarbij dan geenszins blijkt hoe, of en welk onderzoek zijn naar de actieve inspanningen heeft verricht, noch hoe, of, en op welke manier dan blijkt dat uit het “eigen onderzoek” deze actieve inspanningen onvoldoende zouden zijn.

Verzoekster is van oordeel dat uit het voorgelegde evaluatiestuk van een andere overheid op zijn minst afdoende blijkt dat de refertepersoon blijk gaf van een actieve houding en in die zin momenteel zelfs bovenop de werkloosheidsuitkering bijkomend aan de slag is naar volgens zijn mogelijkheden via het systeem van wijkwerken in een traject met zicht op volledige overstap naar werk (zij het dat dit ook maatwerk zou kunnen blijken).

Minstens kan vastgesteld worden dat verweerster niet met de vereiste zorgvuldigheid of op wettige wijze motiveerde dat zij geen rekening wil houden met het stuk van de andere overheid die duidelijk het tegenovergestelde vaststelde van hetgeen verweerster louter en alleen maar poneert.

Zie in dezelfde zin (in voorliggende geval kan opgemerkt worden dat ook de VDAB een gereguleerd overheidsorgaan is waarop het Besluit van de Vlaamse Regering houdende de organisatie van arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding dd. 5 juni 2009 op van toepassing is).

“Het attest concludeert onder D. “Conclusie op basis van de overgemaakte informatie: de evaluatie is positief. Motivatie Meneer zoekt voldoende actief naar werk. Niet opgeven, de aanhouder wint.” Het loutere feit dat de bijlagen bij het evaluatieformulier van de RVA niet werden overgemaakt van de door de RVA bevestigde sollicitaties in de periode maart – september 2014, verantwoordt niet dat de gemachtigde bijgevolg de inhoud van het voorgelegde recente RVA-attest, volledig wantrouwt en de actualiteit van dit attest en van de geëvalueerde periode bij zijn beoordeling van het recente zoekgedrag naar werk van de echtgenoot van verzoekster op onredelijke wijze negeert. Ook al herhaalt en benadrukt de Raad dat het aan de gemachtigde toekomt om in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen of de begunstigde van een werkloosheidsuitkering op afdoende wijze heeft aangetoond actief werk te zoeken, doch dient op redelijke wijze met voorgelegde attesten van betrouwbare bronnen, zoals de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, die op grond van de artikelen 59bis tot en met 59decies van het Koninklijk Besluit houdende de werkloosheidsreglementering van 25 november 1991 uitdrukkelijk bevoegd is voor de opvolging van het actief zoekgedrag naar werk van werklozen, rekening te worden gehouden.” (RvV 28 juli 2015, nr. 150 014).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Verzoekster is van oordeel dat dit niet het geval is in huidig dossier.

Verzoekster is van oordeel dat indien verweester wel rekening had gehouden met alles, dan wel de correcte draagwijdte had gegeven aan de stukken en toepasbare reglementeringen, verweester 1/ in hooforde, tot het oordeel ging gekomen zijn dat de refertepersoon was vrijgesteld of zich minstens in een vergelijkbare situatie bevond naar redelijkheid van de concrete, individuele omstandigheden 2/ er in elk geval niet in redelijkheid kon besloten worden dat prestaties in het individueel traject in samenlezing met de evaluatie door de andere overheidsdienst zomaar buiten beschouwing kunnen gelaten worden en niet zouden uitwijzen dat niet voldaan zou zijn aan art. 40ter Vw. om de werkloosheidsuitkering in rekening te brengen.

Verzoekster is dan ook van oordeel dat de inkomsten uit werkloosheidsuitkering van de Belgische echtgenoot ten onrechte niet in rekening werden gebracht.

In dat geval zaten de totale inkomsten op ogenblik van de aanvraag wel degelijk boven het toen geldende refertebedrag en kon de aanvraag niet op de zo voorkomende wijze als ze voorligt, afgewezen worden.

3.1.3.

Er dient voorts opgemerkt dat verweester in de eerste plaats ook geen rekening wil houden met de bestaansmiddelen van de aanvraagster zelf, noch de andere bewijzen in hoofde van de refertepersoon die werden voorgelegd: roerende gelden, roerende goederen en onroerend goed (stuk 2).

Verweester kan niet geheel op een wettige wijze tot dit oordeel komen gezien dit niet correct naar voor komt.

Dit vermits zij uit eigen beweging tot slot ook gehouden is tot de naleving van art. 8 EVRM en art. 20 VWEU.

Uit diverse arresten van het Hof van Justitie (i.a. het arrest R.H. van het Hof van Justitie) volgt dat zelfs wat betreft de gezinshereniging met een statische Belg het Unierecht zich wel degelijk verzet tegen de weigering van een gezinshereniging op loutere grond dat er niet over voldoende bestaansmiddelen zou worden beschikt zonder dat is onderzocht of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat waardoor bij een weigering het één en andere er de facto op zou neerkomen dat de statische Unieburger in feite gedwongen zou worden tot verlies van het effectief genot van één der belangrijkste rechten gekoppeld aan de status van ingezetene van de Unie.

Bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie, hetwelk dient doorgevoerd te worden aldus door de verwerende partij, quod in casu non, dient niet enkel rekening gehouden te worden met het financiële of economische aspect, maar ook met de individuele omstandigheden van de alle betrokkenen in het familieleven en het globale familieleven op zich (zie i.a. het arrest R.H. van het Hof van Justitie).

Zulks werd laatst nog maar eens bevestigd in het arrest van het Hof van Justitie van 5 mei 2022 in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19:

“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een lidstaat een verzoek om gezinshereniging, wanneer het wordt ingediend ten gunste van een derdelander die een gezinslid is van een Unieburger die de nationaliteit van deze lidstaat bezit en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, afwijst op de enkele grond dat deze Unieburger voor zichzelf en dit gezinslid niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komen van het nationale socialebijsstandsstelsel, zonder dat is onderzocht of tussen deze Unieburger en dit gezinslid een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat bij weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan dit gezinslid, deze Unieburger gedwongen zou zijn het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten en aldus het effectieve genot zou verliezen van de belangrijkste rechten die hij aan zijn status van Unieburger ontleent.”

In het voorliggend geval wordt het familieleven niet betwist door de verwerende partij, verzoekster en de refertepersoon zijn al een tijdje gehuwd, zij wonen samen op hetzelfde adres met ook nog een zoon van de refertepersoon (zie stuk 2). De refertepersoon heeft zoals hoger gesteld af te rekenen met gezondheidsproblemen, de gtb-dienst is gespecialiseerd inzake dergelijke mensen en mensen met een (arbeids)beperking, overigens staat ook nog te lezen voor verweerster dat er een medische begeleiding is door het cgg (onder oorspronkelijke voorgelegd stuk 4).

Verweerster is echter geenszins overgegaan tot een beoordeling in het licht van art. 8 EVRM j. Art. 20 VWEU.

Voor dergelijke beoordeling kan men zich niet in de plaatst stellen van verweerster gelet op de vernietigingsbevoegdheid. Er kan enkel vastgesteld worden dat de beoordeling die minstens volgt uit art. 20 VWEU (al dan niet in combinatie met art. 8 EVRM) niet heeft plaatsgevonden.

Te meer nu eveneens uitdrukkelijk door het Hof van Justitie werd gewezen dat zelfs ten aanzien van een statische refertepersoon dan wel onderdaan van de Unie, het in het licht van de gezinshereniging zo is dat er geen enkele bepaling geldt waarbij de afkomst van de bestaansmiddelen wordt vastgelegd en de zienswijze dat geenszins rekening mag gehouden worden met bestaansmiddelen afkomstig van andere familieleden door verzoekster niet wordt gevolgd.

“Niet het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen, die onder meer afkomstig kunnen zijn van een familielid van die burger (zie in die zin arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, punten 30-33, en 2 oktober 2019, Bajratari, C-93/18, EU:C:2019:809, punt 30 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet zelf, hetwelk het heeft over beschikken, in combinatie met de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt zich actueel een lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat “in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld” (B.64.6) (RvV 15 februari 2021, nr. 249.056, in navolging van een richtlijnconforme interpretatie en het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019 hetwelk nà het arrest van het Grondwettelijk Hof van 2019 is gevallen).

3.1.4.

Dat dient besloten te worden dat in de eerste plaats verweerster niet zonder schending van de art. 40bis j. 40ter Vw. (j. het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de proportionaliteit) tot de slotsom kon komen dat voorgelegde werkloosheidsuitkering, de voorgelegde inkomsten uit prestaties door de refertepersoon het refertebedrag niet zouden overschrijden, vermits zo al niet vervolgens vrijgesteld of

gelijkgesteld, het onredelijk is de beoordeling over actieve inzet door een ander orgaan in wezen ongemotiveerd volledig van de hand te wijzen.

Dat hetzelfde geldt ten aanzien van de voorgelegde werkloosheidsuitkering, de voorgelegde inkomsten uit prestaties door de refertepersoon méér de eigen inkomsten van de aanvrager. Dat anders oordelen immers in strijd zou komen met art. 20 VWEU j. art. 8 EVRM j. de bovenstaande bepalingen. Dat minstens dient opgemerkt dat het vereiste onderzoek volgende uit deze laatste hogere bepalingen niet blijkt.

Tweede onderdeel - indien toch diende te worden overgegaan tot een behoefteanalyse werd onterecht geen rekening gehouden met voorgelegde financiële elementen en werd niet gehandeld conform hetgeen art. 42 Vw. verwacht: Aangaande de schending van art. 42 Vw. j. art. 40bis j. 40ter Vw. j. art. 8 EVRM j. art. 20 VWEU j. de motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

In het geval verweerder toch gevolgd zou worden wat betreft het onderdeel dat zij zonder schending van de bepalingen in het enige middel de inkomsten uit werkloosheid (al dan niet meer de inkomsten van de aanvrager) mocht negeren en dit zonder onderzoek in het licht van art. 20 VWEU j. art. 8 EVRM, en dat zij aldus voorts vermocht over te gaan tot de behoefteanalyse ex. art. 42 Vw. kan opgemerkt worden dat verzoeker verweerder in die analyse ook niet kan volgen.

Verweerder wenst daarbij immers enkel de eigen bestaansmiddelen van de Belg zelf in rekening te brengen voor de verrichte maandelijkse prestaties uit arbeid.

Zonder over te gaan tot een analyse van de benodigde bestaansmiddelen, focust verweerder zich enkel en alleen op deze bestaansmiddelen van de refertepersoon om tot het oordeel te komen dat deze de vaste en variabele kosten niet zouden dekken.

Verweerder wil geen rekening houden met bestaansmiddelen die afkomstig zijn van anderen buiten de Belg omdat dit niet de "wil van de wetgever" zou geweest zijn.

Dit is niet correct en verweerder kon daartoe niet wettig besluiten.

Verweerder houdt daarnaast evenmin rekening met: gelden op de lopende rekening, roerend en onroerend vermogen, kostendelend samenwonen met nog een ander Belgisch familielid (zie stuk 2).

Evenmin vroeg verweerder daarrond verdere bescheiden of inlichtingen op.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen.

Concreet zou dit er op neer komen dat indien al zou moeten overgegaan worden tot een behoefteanalyse, er ook eerst en vooral dient bepaald te worden welke de bestaansmiddelen zijn die men nodig heeft: dit is in de eerste plaats ook al niet voorgevallen in de bestreden beslissing.

Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker is de mening en zienswijze toegedaan dat alvast bij het onderzoek van de behoefteanalyse, de verwerende partij wel degelijk de eventuele inkomsten van verzoeker zelf mee in rekening dient te nemen.

Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoeker zelf terwijl artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoeker die ook werkt. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

Te meer dient gewezen te worden op:

“dat het Unierecht niet het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen, die onder meer afkomstig kunnen zijn van een familielid van die burger (zie in die zin arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, punten 30-33, en 2 oktober 2019, Bajratari, C-93/18, EU:C:2019:809, punt 30 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Nog los van het gegeven wat betreft art. 40ter Vw. en de bestaansmiddelen waaromtrent verzoekster de mening is toegedaan dat ook hier er wel degelijk rekening mee moet gehouden worden (zie i.a. RvV 15 februari 2021, nr. 249.056), kan het geenszins ontkend worden dat de globale situatie sowieso dient bekeken te worden in art. 42 Vw. en daarbij er geen grondslag is voor verweerster om zomaar geen rekening te houden met gelden alleen al op een lopende rekening, vermogens, kostendelen van een ander Belgisch familielid alsook wel degelijk de eigen inkomsten van de aanvrager:

“werd geenszins gesteld dat de inkomsten van de derdelander niet in rekening kunnen worden gebracht bij de in artikel 42, §1, tweede lid, van diezelfde wet bedoelde behoefteanalyse. In tegendeel geeft het Grondwettelijk Hof in het (in de bestreden beslissing aangehaalde) arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof in zijn overweging B.10.7. het volgende gesteld: “Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden (...) Het feit dat de derdelander-echtgenoot over eigen inkomsten uit arbeid beschikt, heeft zo een invloed op de bestaansmiddelen (...) door hierbij geheel abstractie te maken van het inkomen waarover de verzoeker zelf beschikt wordt tevens artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet geschonden.” (RvV 18 oktober 2022, nr. 278 947, in eerste instantie werd hierin à contrario uitspraak gedaan over de herkomst van de bestaansmiddelen ex. art. 40ter Vw. waarbij dient opgemerkt te worden dat verzoekster evenwel de richtlijnconforme interpretatie opmerkt in het eerste onderdeel uiteengezet ook indien niet rechtstreeks onder het toepassingsgebied en het feit dat het arrest van het Hof van Justitie waarbij bevestigd werd dat de herkomst irrelevant is gewezen was nà het bovenvermeld à contrario standpunt van het Grondwettelijk Hof in 2019 inzake art. 40ter Vw. zodat ook wel degelijk in de eerste plaats voor art. 40ter Vw. conform de uitspraken van het Hof van Justitie dient geoordeeld te worden dewelke de herkomst in het licht van art. 40ter Vw. aldus als irrelevant beschouwde, doch daarnaast los daarvan wat betreft art. 42 Vw. inzake de behoefteanalyse er alvast in het arrest van het Grondwettelijk Hof niet te lezen staat dat art. 42 Vw. zou bepalen dat bij de concrete beoordeling of de familieleden-derdelanders ten laste zouden dreigen te vallen geen rekening mag worden gehouden met alle elementen aan het concrete geval eigen waaronder de eigen bestaansmiddelen van een aanvrager. De doelstelling is immers niet om in art. 42 Vw. opnieuw een beoordeling te maken zoals in art. 40ter Vw., maar na te gaan of de aanvrager ten laste van de sociale zekerheid zou dreigen te vallen omwille van het gegeven dat er binnen de globale gezinssituatie van de Belg te weinig voorhanden is zodat de aanvrager zelf zou moeten gaan aankloppen bij de onderstand, daarbij is geenszins uitgesloten dat men andere inkomsten dan deze van de refertepersoon dient in rekening te brengen, eerder in tegendeel nu duidelijk is dat de globale situatie in kaart dient te worden gebracht).

Reeds hierboven bleek de beperkte behoeften die aanwezig zijn gezien er ook liggende gelden voorhanden zijn en een eigen woning intussen volledig is afbetaald.

Ook was een ander kostendelend familielid genoegzaam aan verweerster bekend nu ook dit volgt uit stuk 2 (bij de aanvankelijke aanvraag voorgelegd stuk 2, officieel uittreksel met de gezinssamenstelling), namelijk de meerderjarige zoon van de Belg. Hoewel het aan verweerster toekomt om zelf alle bescheiden en inlichtingen op te vragen die zij nodig heeft om haar berekeningen te kunnen maken, is ook dit geenszins gebeurd niettegenstaande zij dit aspect ook duidelijk in de voorgelegde stukken kon vaststellen en zien. Het is immers niet aan de verzoekende partij om op voorhand in het hoofd van de verwerende partij te kunnen kijken, overigens legt de wet in art. 42 Vw. deze verplichting op aan de verwerende partij zelf.

“(...)blijkt niet dat de verwerende partij conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bescheiden en inlichtingen heeft opgevraagd bij verzoekster om de behoefteanalyse te maken. Verzoekster werd aldus niet in staat gesteld om stukken over te maken aangaande de inkomsten van haar meerderjarige zoon. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, legt de verplichting om bescheiden en inlichtingen te doen overmaken om een behoefteanalyse te maken nochtans duidelijk bij

verweerder (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Door dit niet te doen heeft verweerder verzaakt aan zijn wettelijk bepaalde zorgvuldigheidsplicht.” (RvV 2 juli 2020, nr. 237 847).

Verweester is niet overgegaan tot het opvragen, noch het vaststellen van een bedrag, maar heeft zich alleen willen focussen op het inkomen uit arbeidsprestaties van de refertepersoon.

Daarbij heeft zij evenmin rekening gehouden met liggende gelden, nog een samenwoonst van een meerderjarige Belg, en het vermogen.

Niettegenstaande uit art. 42 Vw. net volgt dat in het kader van een behoefteanalyse rekening dient gehouden te worden met de volledige globale situatie van alle familieleden.

Er is dan ook voorts geen enkele grondslag voorhanden om aan inkomstenzijde spaargelden, vermogen, kostendelend samenwonen, alsook andere Belgische familieleden te gaan negeren, incl. de eigen inkomsten van de aanvraagster zelf (RvV 5 maart 2020, nr. 233 626 en RvV 18 oktober 2022, nr. 278 947).

Minstens zijn er, alles in beschouwing genomen van de individuele aspecten van onderhavig dossier, afdoende argumenten om tot het besluit te komen dat verweester niet in alle redelijkheid dan wel evenredigheid tot haar conclusies is gekomen.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels. De verweerder geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste wettelijke voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf als echtgenoot van een Belg omdat op basis van de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen. De door de verzoekster voorgelegde documenten worden in de bestreden akte opgesomd en inhoudelijk besproken, waarna de gemachtigde concreet motiveert waarom hiermee niet is aangetoond dat er aan de door de wet bepaalde bestaansmiddelenvereiste is voldaan. De gemachtigde licht tevens concreet toe waarom de werkloosheidsuitkeringen van de Belgische referentiepersoon niet in rekening kunnen worden genomen bij de wettelijke vereiste bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon. De gemachtigde concludeert dat de in overweging te nemen bestaansmiddelen ter beschikking van de Belgische referentiepersoon enkel bestaan uit de maandelijkse prestatievergoedingen van het “Wijk-werk”, hetgeen neerkomt op een gemiddeld maandelijks nettobedrag van 187,23 euro, hetgeen betekent dat er niet kan toe besloten worden dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Tevens wordt uiteengezet dat met de eigen inkomsten van de verzoekster geen rekening kan worden gehouden, nu het krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wel degelijk de Belg is die over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken. Hieromtrent wordt verwezen naar het arrest 149/2019 van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof. In het kader van de behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, stelt de gemachtigde vast dat aangezien er slechts een maandelijks bedrag van 187,23 euro ter beschikking is, de vaste en variabele kosten hiermee niet gedekt kunnen worden. Hij vermeldt tevens dat er onvoldoende garanties zijn in het dossier dat de

referent kan voorkomen dat hij en zijn partner om sociale bijstand moeten verzoeken. Hierbij wordt erop gewezen dat er ook bij de behoefteanalyse geen rekening kan worden gehouden met de eigen inkomsten van de verzoekster, aangezien dit de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belg uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geheel teniet zou doen.

De verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het voorgelegde afsprakenblad van de VDAB niet volstaat als bewijs van de actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon. Zij voert aan dat een officieel stuk van een andere overheid niet zonder afdoende gemotiveerde reden kan worden afgewezen.

De verzoekster gaat echter voorbij aan de volgende motieven:

“Afsprakenblad VDAB dd. 09/06/2022, stelt dat betrokkene voldoende intensief naar werk zoekt en het werkzoekgedrag zich momenteel op het hoogst haalbare niveau situeert. Afspraak: blijvend meewerken aan bemiddelingstraject Wijkwerken, maximaal 60 uren per maand.

(...) Echter, er werden geen voldoende bewijzen voorgelegd dat de Belg die zich wenst te laten vervoegen actief op zoek is naar werk, waardoor de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, overeenkomstig bovenvermeld artikel 40ter. De Belgische referentiepersoon participeert in het VDAB-stelsel “Wijk-werken”. Via het stelsel “Wijk-werken” kunnen werkzoekenden met een gebrek aan recente werkervaring die nog niet in het gewone arbeidscircuit terechtkunnen, tijdelijk werkervaring opdoen in een laagdrempelige werkomgeving dicht bij huis. Concreet betekent het dat de langdurig werkzoekende enkele uren per week klusjes uitvoert bij iemand thuis of in een school, gemeente, OCMW, vzw, niet-commerciële vereniging of land- en tuinbouwbedrijf. De advocaat van de betrokkene beweert dan wel dat dit impliceert dat de Belgische referentiepersoon is vrijgesteld van een zoektocht naar werk, dit klopt niet met de werkelijke plichten van wijk-werkers zoals vastgelegd door de VDAB. De website van de VDAB bepaalt in dit opzicht expliciet het volgende voor wijk-werkers die zijn ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB: “Dan moet je tijdens het wijk-werken beschikbaar blijven voor de arbeidsmarkt. Dit betekent dat je actief naar werk zoekt en je afspraken met je VDAB-bemiddelaar nakomt”. De referentiepersoon is in het systeem “wijk-werk” ingeschreven als werkzoekende, daar hij werkloosheidsuitkeringen geniet, en aldus heeft hij binnen het stelsel van “wijk-werk” de plicht om actief op zoek te gaan naar een job. Het toegevoegde afsprakenblad waar de advocaat naar verwijst vermeldt dit ook: “betrokkene voldoende intensief naar werk zoekt en het werkzoekgedrag zich momenteel op het hoogst haalbare niveau situeert.” Niettegenstaande dat de VDAB verklaart dat de referentiepersoon voldoende intensief naar werk zoekt, impliceert deze verklaring dat er wel degelijk nog een werkzoekverplichting is en dat de referentiepersoon dus geenszins is vrijgesteld van een zoektocht naar werk. De Dienst Vreemdelingenzaken voert haar onderzoek onafhankelijk van de VDAB en aanvaardt het voorgelegde afsprakenblad van de VDAB niet als een voldoende bewijs van een actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon”.

Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet rust de bewijslast inzake de bestaansmiddelenvereiste op de verzoekster. Opdat de werkloosheidsuitkering van haar echtgenoot als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zouden kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende de verzoekster dus aan te tonen dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch enige andere wettelijke bepaling schrijft daarbij voor met welke middelen dit bewijs van een actieve zoektocht naar werk dient geleverd te worden. Evenwel impliceert de vaststelling dat de verzoekster vrij is in haar bewijsvoering niet dat de verweerder alle mogelijke vormen van bewijs dient te aanvaarden. Het komt de verweerder nog steeds toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen op hun waarde, in het kader waarvan de verweerder beschikt over een zekere appreciatiemarge. De Raad kan de gemachtigde dan ook bijtreden waar deze in de bestreden beslissing stelt dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen of de begunstigde van een werkloosheidsuitkering op afdoende wijze heeft aangetoond actief werk te zoeken. In die zin wordt in de bestreden beslissing dan ook op afdoende wijze gemotiveerd:

“Niettegenstaande dat de VDAB verklaart dat de referentiepersoon voldoende intensief naar werk zoekt, impliceert deze verklaring dat er wel degelijk nog een werkzoekverplichting is en dat de referentiepersoon dus geenszins is vrijgesteld van een zoektocht naar werk. De Dienst Vreemdelingenzaken voert haar onderzoek onafhankelijk van de VDAB en aanvaardt het voorgelegde afsprakenblad van de VDAB niet als een voldoende bewijs van een actieve zoektocht naar werk van de

referentiepersoon. Aldus wordt de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon."

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster voor het overige de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 5 juli 2022 een tweede aanvraag indiende met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Er blijkt niet dat deze laatste gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Unie. In deze situatie gelden derhalve de bepalingen van artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële

maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° (...)

3° (...)

(...)"

Over de bestaansmiddelenvereiste wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Schrijven advocaat dd. 30/09/2022, waarin onder andere duiding wordt gegeven bij de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, de betrokkene en de vaste en variabele kosten: verklaarde vrijstelling zoeken naar werk door VDAB Belgische referentiepersoon + bemiddelingstraject Wijkwerken, tewerkstelling betrokkene, vaste-variabele kosten: hypothecaire lening volledig afbetaald en eigendom volledig in handen referentiepersoon wegens overlijden voormalige echtgenote, bedrag op zichtrekening, overzicht van kosten per maand, per kwartaal, per jaar, gemiddelde per 6 maanden;
- Attest HVW dd 13/09/2022, met overzicht uitkeringen tussen maart en augustus 2022. Gemiddeld netto maandelijks: 1.552,68 euro
- Afsprakenblad VDAB dd. 09/06/2022, stelt dat betrokkene voldoende intensief naar werk zoekt en het werkzoekgedrag zich momenteel op het hoogst haalbare niveau situeert. Afspraak: blijvend meewerken aan bemiddelingstraject Wijkwerken, maximaal 60 uren per maand.
- Betaaloverzichten VDAB Wijk-werken prestatievergoeding, voor de periode februari tot en met juli 2022. Gemiddeld netto maandelijks: 187,23 euro

Bestaansmiddelen van de betrokkene zelf:

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd bij V. B. (...) B. O. BV, ingaand dd. 19/08/2022 tot 05/01/2023 + uittreksel
- Liantis overeenkomst betreffende aanpassing van de overeenkomst, vermeerdering tussen 22/08/2022 en 04/09/2022
- Loonfiches voor de maanden augustus 2022

Stukken betreffende vaste en variabele kosten:

- Bewijs dd. 20/06/2022 betreffende afbetaalde woninglening van de referentiepersoon + brief Vlaams Woningfonds betreffende laatste openstaande storting
- Facturen van Farys (water) dd 25/06/2022;
- Rekening B-post van referentiepersoon met saldo dd. 28/08/2022
- Rekening B-post van referentiepersoon met saldo dd. 24/09/2022
- Factuur Vlaamse sociale bescherming dd. 08/08/2022
- Aanslagbiljet verkeersbelasting, aanslagjaar 2022 tbv. 284,95 euro
- Aanslagbiljet onroerende voorheffing, aanslagjaar 2022 tbv. 532,91 euro
- Betalingsuitnodiging autoverzekering AG Insurance periode 20/03/2022 - 19/03/2023
- Betalingsuitnodiging Woningverzekering AG Insurance dd. 16/08/2022
- Betalingsuitnodiging Familiale verzekering AG Insurance dd. 25/03/2022

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene een attest van betalingen van werkloosheid voor. Echter, er werden geen voldoende bewijzen voorgelegd dat de Belg die zich wenst te laten vervoegen actief op zoek is naar werk, waardoor de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, overeenkomstig bovenvermeld artikel 40ter. De Belgische referentiepersoon participeert in het VDAB-stelsel "Wijk-werken". Via het stelstel "Wijk-werken" kunnen werkzoekenden met een gebrek aan recente werkervaring die nog niet in het gewone arbeidscircuit terechtkunnen, tijdelijk werkervaring opdoen in een laagdrempelige werkomgeving dicht bij huis. Concreet betekent het dat de langdurig werkzoekende enkele uren per week klusjes uitvoert bij iemand thuis of in een school, gemeente, OCMW, vzw, niet-commerciële vereniging of land- en tuinbouwbedrijf. De advocaat van de betrokkene beweert dan wel dat dit impliceert dat de Belgische referentiepersoon is vrijgesteld van een zoektocht naar werk. dit klopt niet met de werkelijke plichten van wijk-werkers zoals vastgelegd door de VDAB De website van de VDAB bepaalt in dit opzicht expliciet het volgende voor wijk-werkers die zijn

ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB: "Dan moet je tijdens het wijk-werken beschikbaar blijven voor de arbeidsmarkt. Dit betekent dat je actief naar werk zoekt en je afspraken met je VDAB-bemiddelaar nakomt". De referentiepersoon is in het systeem "wijk-werk" ingeschreven als werkzoekende, daar hij werkloosheidsuitkeringen geniet, en aldus heeft hij binnen het stelsel van "wijk-werk" de plicht om actief op zoek te gaan naar een job. Het toegevoegde afsprakenblad waar de advocaat naar verwijst vermeldt dit ook: "betrokkene voldoende intensief naar werk zoekt en het werkzoekgedrag zich momenteel op het hoogst haalbare niveau situeert." Niettegenstaande dat de VDAB verklaart dat de referentiepersoon voldoende intensief naar werk zoekt, impliceert deze verklaring dat er wel degelijk nog een werkzoekverplichting is en dat de referentiepersoon dus geenszins is vrijgesteld van een zoektocht naar werk. De Dienst Vreemdelingenzaken voert haar onderzoek onafhankelijk van de VDAB en aanvaardt het voorgelegde afsprakenblad van de VDAB niet als een voldoende bewijs van een actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon. Aldus wordt de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Met de bewijsstukken die betrokkene voorlegt ter staving van zijn persoonlijke bestaansmiddelen, kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).

Dit impliceert, dat de in overweging te nemen bestaansmiddelen ter beschikking van de Belgische referentiepersoon enkel bestaan uit de maandelijkse prestatievergoedingen van het "Wijk-werk". Dit komt op een gemiddeld maandelijks nettobedrag van 187,23 euro, en betekent dat er niet kan toe besloten worden dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Het gemiddelde inkomen uit tewerkstelling, is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door bovenvermeld artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dat komt op het moment van de aanvraag immers op 1809,324 euro per maand."

De verzoekster is de overtuiging toegedaan dat de inkomsten uit de werkloosheidsvergoeding van de referentiepersoon wel degelijk in aanmerking genomen moeten worden. In eerste instantie betoogt zij dat de verweerder het voorgelegde schrijven van de VDAB (afsprakenblad) verkeerd leest voor wat betreft de beoordeling of de referentiepersoon nu beschouwd moet worden als vrijgesteld van de verplichting om werk te zoeken of niet.

Het betreft het volgende stuk:

"Afsprakenblad van 9 juni 2022
K.P. (...)

Afspraken ivm intensiteit werk-zoekgedrag

Na overleg met K. (...), de betrokken VDAB bemiddelaar (Y.B. (...)) en het langlopend behandelende netwerk CGG NWVL (S.V. (...)) blijkt dat het zijn werkzoekgedrag voldoende intensief is en zich momenteel op het voor K. (...) hoogst haalbaar niveau situeert. Een dichte opvolging vanuit de betrokken diensten is verder verder aangewezen zodat K. (...) zijn participeren aan zijn traject kan volhouden.

Concrete beschrijving van de afgesproken arbeidsmatige activiteiten:

Het blijvend meewerken aan het huidig bemiddeltraject waarbij K. (...) maximaal 60 uren per maand werkt binnen het systeem van Wijkwerken (laagdrempelige activiteiten uitvoeren bij scholen, VZW, lokale besturen).

Verplicht af te werken tegen: 30 juni 2023.

via WIJKWERKEN (O.R.)

zorgt maandelijks voor voldoende opdrachten

Meer informatie vind je in Mijn loopbaan onder Opdrachten. Ga naar vdab.be/mijnloopbaan en werk je opdracht(en) af.

Onze dienstverlening:

°Wijk-werken

Let op, deze afspraken zijn niet vrijblijvend.

Als je deze afspraken niet nakomt, kan dit gevolgen hebben voor jouw recht op uitkeringen of kinderbijslag. Meer informatie over jouw rechten en plichten vind je op vdab.be/werkinzicht/rechten.shtml of via het gratis nummer 0800 30 700.

Veel succes! Met vragen kan je terecht bij:

D.K. (...)

E-mail: [d..k. \(...\)@gtb.be](mailto:d..k. (...)@gtb.be)

(...)"

De verzoekster licht toe dat de referentiepersoon gezondheidsproblemen heeft waardoor hij destijds niet langer aan de slag kon blijven bij zijn werkgever. Zij geeft mee dat de dienst GTB in samenspraak met de VDAB en het CGG menen dat de zoektocht naar werk van haar echtgenoot voldoende intensief is, maar dat hij duidelijk niet werd aangeworven bij werkgevers in het normaal economisch circuit, dat hij in een doorgedreven medische opvolging zit bij S.V derwijze dat met dit alles rekening houdende een geïndividualiseerd traject werd voorzien. De verzoekster stelt dat de referentiepersoon onder GTB-begeleiding is, dit is het team binnen de VDAB dat instaat voor de bemiddeling van mensen met een arbeidsbeperking. De verzoekster licht toe dat de referentiepersoon aan de slag kan voor maximaal 60 uur per maand, en dat hij dit verricht binnen het tewerkstellingsinstrument van het wijkwerken. Zij stelt dat enkel de VDAB iemand mag toeleiden naar wijkwerken na een integrale beoordeling. De verzoekster betoogt dat het attest van de VDAB duidelijk getekend werd door de bevoegde bemiddelaar van GTB en zijn e-mailadres eindigt op "gtb.be".

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de bestaansmiddelenvereiste, krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op de verzoekster rust. Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen indien wordt bewezen dat de Belg "*actief werk zoekt*". Er moeten zodoende bewijzen voorgelegd worden van een actieve zoektocht naar werk. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch enige andere wettelijke bepaling schrijft daarbij voor met welke middelen dit bewijs dient geleverd te worden. De Raad kan de gemachtigde dan ook bijtreden waar deze in de bestreden beslissing stelt dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen of de begunstigde van een werkloosheidsuitkering op afdoende wijze heeft aangetoond actief werk te zoeken.

De Raad stelt vast dat het afschrift van het afsprakenblad, dat zich in het administratief dossier bevindt, inderdaad (hoewel zeer slecht leesbaar) het e-mailadres van de VDAB-bemiddelaar vermeldt die het afsprakenblad van 9 juni 2022 ondertekende. Het betreft een e-mailadres dat eindigt op "[gtb](https://gtb.be)", doch hierbij wordt geen enkele concrete toelichting verstrekt waaruit zou kunnen blijken dat de referentiepersoon onder de ene of de andere speciale vorm van begeleiding staat om medische redenen. Ook in het begeleidende schrijven van de advocaat, dat bij de aanvraag werd gevoegd, wordt hier op geen enkele wijze melding van gemaakt. Kortom wordt nergens in het voorgelegde afsprakenblad of in een ander voorgelegd stuk gesteld dat de referentiepersoon lijdt aan een gezondheidsproblematiek waardoor hij een beroep doet op het Gespecialiseerd Team Bemiddeling (GTB), die mensen helpt met een beperking of gezondheidsprobleem om geschikt werk te vinden en te houden. Dit kan niet zomaar worden afgeleid uit het gegeven dat in het e-mailadres van de VDAB-medewerker, die het afsprakenblad van 9 juni 2022 ondertekende, "[gtb](https://gtb.be)" voorkomt. Daar de bewijslast op de verzoekster rust, kwam het haar toe om dit verband de nodige concrete stukken ter beoordeling aan de verweerder voor te leggen. In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, komt het de Raad ook niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde oordeelde: "*Het toegevoegde afsprakenblad waar de advocaat naar verwijst vermeldt dit ook: "betrokkene voldoende intensief naar werk zoekt en het werkzoekgedrag zich momenteel op het hoogst haalbare niveau situeert."* Niettegenstaande dat de VDAB verklaart dat de referentiepersoon voldoende intensief naar werk zoekt, impliceert deze verklaring dat er wel degelijk nog een werkzoekverplichting is en dat de referentiepersoon dus geenszins is vrijgesteld van een zoektocht naar werk." Indien de referentiepersoon omwille van een medische problematiek voor de VDAB effectief vrijgesteld is van de verplichting om werk te zoeken, dan diende de verzoekster hieromtrent bij haar aanvraag concrete elementen voor te leggen, *quod non*. De verzoekster

betoogt thans dat de gemachtigde eraan voorbijgaat dat de referentiepersoon een GTB-traject volgt, doch aan de verweerder kan geen onzorgvuldig handelen worden toegeschreven aangezien de aanvraag hieromtrent geen verduidelijkingen en/of stukken bevat. De extensie van het e-mailadres van de opsteller van één van de voorgelegde stukken volstaat niet aangezien nergens melding wordt gemaakt van het specifieke begeleidingstraject dat is voorzien voor de referentiepersoon, noch van enige gezondheidsproblematiek in zijn hoofd. De zorgvuldigheidsplicht reikt niet zo ver dat de gemachtigde enkel en alleen uit drie letters van de extensie van een e-mailadres van een VDAB-bemiddelaar zou moeten begrijpen dat de referentiepersoon lijdt aan een gezondheidsproblematiek waardoor hij een beroep doet op een gespecialiseerd team dat mensen helpt met een beperking of gezondheidsprobleem om geschikt werk te vinden en te houden.

Nu de verzoekster in het kader van haar aanvraag van 5 juli 2022 niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon door de VDAB vrijgesteld is van een actieve zoektocht naar werk, is de verwijzing naar artikel 58 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en de door de verzoekster naar voor gebrachte analogieredenering op basis van het arrest van het Grondwettelijk Hof met nummer 121/2013, alleen al om die reden niet dienstig.

De verzoekster betwist voorts dat het voorgelegde afsprakenblad van de VDAB niet volstaat als bewijs van de actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon. Zij voert aan dat een officieel stuk van een andere overheid niet zomaar aan de kant kan worden geschoven.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Niettegenstaande dat de VDAB verklaart dat de referentiepersoon voldoende intensief naar werk zoekt, impliceert deze verklaring dat er wel degelijk nog een werkzoekverplichting is en dat de referentiepersoon dus geenszins is vrijgesteld van een zoektocht naar werk. De Dienst Vreemdelingenzaken voert haar onderzoek onafhankelijk van de VDAB en aanvaardt het voorgelegde afsprakenblad van de VDAB niet als een voldoende bewijs van een actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon. Aldus wordt de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.”

De gemachtigde heeft verder tevens vastgesteld dat de advocaat van verzoekster wel beweert *“dat dit impliceert dat de Belgische referentiepersoon is vrijgesteld van een zoektocht naar werk”*, hetgeen de verzoekster thans niet betwist.

De Raad benadrukt nogmaals dat de bewijslast inzake de bestaansmiddelenvereiste op de verzoekster zelf rust. Opdat de inkomsten uit de werkloosheidsuitkering van haar echtgenoot als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zouden kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende de verzoekster dus aan te tonen dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch enige andere wettelijke bepaling schrijft daarbij voor met welke middelen dit bewijs, dat betrokkene actief naar werk zoekt, dient geleverd te worden. Evenwel impliceert de vaststelling dat de verzoekster vrij is in haar bewijsvoering niet dat de verweerder alle mogelijke vormen van bewijs dient te aanvaarden. Het komt de verweerder nog steeds toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen op hun waarde, in het kader waarvan de verweerder beschikt over een zekere appreciatiemarge.

Nu de verzoekster middels haar aanvraag (in het begeleidend schrijven van haar advocaat) enerzijds nadrukkelijk voorhoudt dat haar echtgenoot vrijgesteld is van een actieve zoektocht naar werk en zij anderzijds een afsprakenblad van de VDAB van 9 juni 2022 voorlegt waarin wordt verklaard dat *“zijn werkzoekgedrag voldoende intensief is en zich momenteel op het voor K. hoogst haalbaar niveau situeert”* komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde enige reserves heeft en het *“afsprakenblad van de VDAB niet als een voldoende bewijs van een actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon”* beschouwt. De verzoekster heeft bij haar aanvraag nagelaten om hieromtrent klaarheid te scheppen en om concrete stukken voor te leggen waaruit ofwel kan blijken dat de referentiepersoon actief werk zoekt dan wel stukken waaruit kan blijken dat de referentiepersoon omwille van medische factoren vrijgesteld is van de verplichting om zelf actief werk te zoeken. Bovendien wordt in het afsprakenblad van de VDAB eveneens benadrukt dat een dichte opvolging vanuit de betrokken diensten verder aangewezen is zodat de referentiepersoon zijn participeren aan zijn traject kan volhouden. Uit dit stuk, noch uit enig ander stuk, blijkt op welke wijze en bij welke bedrijven of instanties de referentiepersoon precies zou hebben gesolliciteerd naar werk. De verzoekster kan niet

worden bijgetreden waar zij lijkt voor te houden dat het “wijkwerken” van de referentiepersoon moet worden beschouwd als het bewijs van zijn actieve zoektocht naar werk. Dit is een vorm van VDAB-begeleiding die er voor de referentiepersoon blijkens het voorgelegde afsprakenblad in bestaat dat hij laagdrempelige activiteiten uitvoert bij scholen, VZW's en lokale besturen, waarbij het niet nakomen van deze afspraken gevolgen kan hebben voor het recht op uitkeringen of kinderbijslag, doch dit impliceert op zich geen actieve zoektocht naar een effectieve tewerkstelling. Dat de VDAB van oordeel is dat de referentiepersoon op zijn hoogst haalbare niveau werk zoekt om zijn uitkeringen te behouden, doet geen afbreuk aan de eigen beoordelingsbevoegdheid van de verweerder in het kader van de bestaansmiddelenvereiste, vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om de vermeldingen in het afsprakenblad van de VDAB, bij afwezigheid van enig concreet bewijs van de aard en intensiteit van een actieve zoektocht naar werk enerzijds en bij uitdrukkelijke argumentatie van de verzoeker in de aanvraag dat haar echtgenoot vrijgesteld is van een actieve zoektocht naar werk anderzijds, niet te aanvaarden als een voldoende bewijs van een actieve zoektocht naar werk.

Waar de verzoekster verwijst naar 's Raads arrest met nummer 150 014 van 28 juli 2015 dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. De feiten die aan dit arrest ten grondslag liggen, zijn overigens niet dezelfde als deze die de thans voorliggende zaak kenmerken. De verzoekster verliest uit het oog dat in de thans voorliggende aanvraag nadrukkelijk werd uiteengezet dat de referentiepersoon vrijgesteld is van een actieve zoektocht naar werk.

3.2.4. De verzoekster merkt vervolgens op dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste geen rekening werd gehouden met haar eigen inkomsten.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Bestaansmiddelen van de betrokkene zelf:

- *Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd bij V. B. (...) B. O. BV, ingaand dd. 19/08/2022 tot 05/01/2023 + uittreksel*
- *Liantis overeenkomst betreffende aanpassing van de overeenkomst, vermeerdering tussen 22/08/2022 en 04/09/2022*
- *Loonfiches voor de maanden augustus 2022”*

En:

“Met de bewijsstukken die betrokkene voorlegt ter staving van zijn persoonlijke bestaansmiddelen, kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).”

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van de verzoekster zelf bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan hij worden gevolgd. De gemachtigde stelt terecht dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. De inkomsten van de vreemdeling die de Belgische onderdaan wil vervoegen of begeleiden kunnen dan ook niet in aanmerking worden genomen om te bepalen of aan de voorwaarde van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet is voldaan, dit is de voorwaarde dat de Belgische referentiepersoon zelf over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt (cf. (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 12 december 2017, nr. 240.164; RvS 26 januari 2017, nr. 237.191; RvS 6 oktober 2016, nr. 236.022; RvS 28 juni 2016, nr. 235.265; RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612; RvS 23 april 2015, nr. 230.955).

Het blijkt dan ook niet dat de verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te stellen dat “bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, geen rekening kan worden gehouden met de eigen inkomsten van de verzoekster.

Waar de verzoekster voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de roerende gelden, roerende goederen en onroerend goed, merkt de Raad op dat de gemachtigde wel degelijk uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de verzoekster het volgende heeft voorgelegd: *“Schrijven advocaat dd. 30/09/2022, waarin onder andere duiding wordt gegeven bij de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, de betrokkene en de vaste en variabele kosten: verklaarde vrijstelling zoeken naar werk door VDAB Belgische referentiepersoon + bemiddelingstraject Wijkwerken, tewerkstelling betrokkene, vaste-variabele kosten: hypothecaire lening volledig afbetaald en eigendom volledig in handen referentiepersoon wegens overlijden voormalige echtgenote, bedrag op zichtrekening, overzicht van kosten per maand, per kwartaal, per jaar, gemiddelde per 6 maanden;”*. De verzoekster verwijst slechts vaagweg naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2, dat de hele stukkenbundel betreft van stukken die bij de aanvraag werden voorgelegd. De verzoekster specificeert niet van welke roerende goederen er precies melding zou zijn gemaakt bij de aanvraag. Op dit punt toont zij dan ook geen onzorgvuldige besluitvorming aan. De gelden op de zichtrekening en het volledig afbetaalde onroerende goed werden blijkens de voormelde motieven wel degelijk in rekening genomen. Voorts blijkt uit het bij de aanvraag gevoegde schrijven van verzoekers advocaat dat de eigen en volledig afbetaalde woning en het positief saldo op de zichtrekening, door de verzoekster niet als *“bestaansmiddelen”* werden naar voor gebracht, doch enkel de ontvangen werkloosheidsuitkering. De eigen woning en de gelden op de zichtrekening werden enkel naar voor geschoven in het kader van de behoefteanalyse, zoals vervat in artikel 42, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt geargumenteed dat de financiële situatie sterk genoeg is ook al bedragen de werkloosheidsuitkeringen niet de wettelijk vereiste 1.845,48 euro. Gelet op de elementen van de aanvraag, kan de verzoekster dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de eigen woning en de roerende gelden mede als *“bestaansmiddelen”* in rekening dienden te worden genomen.

Gelet op al het voorgaande brengt de verzoekster volgende vaststelling uit de bestreden beslissing niet aan het wankelen:

“Dit impliceert, dat de in overweging te nemen bestaansmiddelen ter beschikking van de Belgische referentiepersoon enkel bestaan uit de maandelijkse prestatievergoedingen van het “Wijk-werk”. Dit komt op een gemiddeld maandelijks nettobedrag van 187,23 euro, en betekent dat er niet kan toe besloten worden dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Het gemiddelde inkomen uit tewerkstelling, is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door bovenvermeld artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dat komt op het moment van de aanvraag immers op 1809,324 euro per maand.”

De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde op grond van een onzorgvuldige feitenvinding of op ondeugdelijk gemotiveerd wijze heeft besloten dat de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon *in casu* niet in aanmerking kan worden genomen en dat de referentiepersoon derhalve niet over de wettelijk vereiste toereikende bestaansmiddelen beschikt.

3.2.5. Artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat een behoefteanalyse moet worden uitgevoerd wanneer de inkomsten van de Belg lager liggen dan 120% van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019, B. 10.7.). Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

De betrokkene legt diverse stukken voor ter staving van de vaste en variabele kosten van de Belg. Echter, aangezien er slechts een maandelijks bedrag van 187,23 euro ter beschikking is, kunnen de vaste en variabele kosten hiermee niet gedekt worden en dient besloten te worden dat, alles in beschouwing genomen, het niet redelijk is om, in afwijking van de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht alsnog toe te staan. Wij hebben onvoldoende garanties in het dossier dat de referent kan voorkomen dat hij en zijn partner om sociale bijstand moeten verzoeken. Ook bij het berekenen of inschatten van de nodige bestaansmiddelen overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen die betrokkene zelf bekomt uit tewerkstelling. Dat zou immers compleet de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belg uit art. 40ter te niet doen. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien net door die bijzondere situatie waarin ze verkeren.”

De verzoekster brengt hier tegenin dat het gegeven dat zij eigen inkomsten heeft, wat een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de Unieburger die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. De verzoekster betoogt dat bij het onderzoek naar de behoefteanalyse haar eigen inkomsten uit tewerkstelling wel degelijk in rekening dienen te worden genomen.

De verzoekster kan hierin echter niet worden gevolgd. De behoefteanalyse, voorzien in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, strekt er immers niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen. De Raad zou artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet miskennen wanneer hij oordeelt dat de gemachtigde voor het maken van de behoefteanalyse rekening moet houden met de eigen inkomsten van de verzoekster (RvS 2 maart 2023, nr. 255.940).

Aangezien het enkel gaat om de bestaansmiddelen die effectief in aanmerking komen om te bepalen of de referentiepersoon beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, kunnen bijgevolg de werkloosheidsuitkeringen van de referentiepersoon en de inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekster zelf niet in rekening worden genomen in het kader van de behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het komt de Raad dan ook niet onjuist, noch onredelijk voor om te oordelen er slechts een maandelijks bedrag van 187,23 euro ter beschikking is, en dat de door de verzoekster in de aanvraag uiteengezette vaste en variabele kosten hiermee niet gedekt worden, zodat de behoefteanalyse er niet toe leidt het verblijfsrecht alsnog toe te staan. De verzoekster betwist op zich niet dat de raming van de vaste en variabele kosten (onder meer water, proximus, elektriciteit, voeding, vrije tijd, verkeersbelasting, zorgpremie, onroerende voorheffing, verzekering wagen, enz.), zoals opgenomen in het schrijven van haar advocaat dat bij de aanvraag werd gevoegd en waaromtrent ook verdere stavingstukken werden voorgelegd, merkkelijk hoger ligt dan een maandelijks bedrag van 187,23 euro. De Raad stelt vast dat alleen al de genoemde bedragen voor proximus, elektriciteit en voeding reeds meer dan het dubbele bedragen van het maandelijks bedrag van 187,23 euro dat effectief in rekening kan worden genomen. Dat de referentiepersoon over een eigen en afbetaalde woning beschikt en dat er op 24 september 2022 ongeveer 3.700 euro op de zichtrekening stond, doet hieraan geen afbreuk en de verzoeker toont met de loutere verwijzing naar deze elementen uit de aanvraag niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld waar hij concludeert dat er *“in het dossier onvoldoende garanties zijn dat de referent kan voorkomen dat hij en zijn partner om sociale bijstand moeten verzoeken”*. Zoals in de bestreden akte terecht werd opgemerkt, is het enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien net door die bijzondere situatie waarin ze verkeren. De rechtspraak van de Raad waarnaar de verzoekster verwijst, heeft geen precedentenwerking. Dit geldt *in casu* des te meer gelet op het hierboven vermelde cassatie-arrest van 2 maart 2023.

Waar de verzoekster tot slot stelt dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met het kostendelend samenwonen van de meerderjarige zoon van de referentiepersoon, merkt de Raad op dat ter zake bij de aanvraag enkel een uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling werd gevoegd. In de bij de aanvraag gevoegde brief van verzoeksters advocaat wordt op geen enkele wijze aangehaald dat er bij de behoefteanalyse rekening zou moeten worden gehouden met het kostendelend samenwonen met de meerderjarige zoon van de referentiepersoon.

Aangezien de verzoekster, middels de brief van haar advocaat met bijbehorende stavingstukken, bij de aanvraag zelf uitdrukkelijk heeft erkend dat er niet is voldaan aan het wettelijk vooropgestelde bedrag van 120% van het leefloon en zij zelf vervolgens reeds op uitvoerige en gedocumenteerde wijze heeft geargumenteed waarom er volgens haar, met verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, wel voldoende inkomsten zijn van het gezin om hen toe te laten alle vaste kosten te betalen en te voorzien in de dagelijkse behoeften zodat zij op geen enkel moment ten laste vallen van de Belgische staat, en gelet op het zeer minimale in aanmerking te nemen bedrag van 187 euro per maand, kan de verzoekster niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde hieromtrent alsnog bijkomende informatie diende op te vragen bij de verzoekster. De rechtspraak van de Raad, waarnaar de verzoekster verwijst, geniet geen precedentwerking en de verzoekster toont niet aan dat de voorliggende feiten voldoende gelijkaardig zijn.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden weigeringsbeslissing is gekomen. De verzoekster toont evenmin aan dat de verweerder de *in casu* geldende wetgeving foutief heeft toegepast.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40*ter iuncto* artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, of van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad voorts niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Zulks blijkt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet.

3.2.6. De verzoekster beroept zich tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 20 van het VWEU.

Wat de aangevoerde schending van artikel 20 van het VWEU betreft, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk naar voor komt dat de verzoekster een aanvraag indiende voor een verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot van de Belgische heer K. P. en dit in toepassing van de artikelen 40*ter* en 42 van de Vreemdelingenwet (zie bijlage 19*ter d.d.* 5 juli 2022).

Aangezien het gaat om een aanvraag als echtgenoot van een Belg, is te dezen artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet van toepassing. Uit niets blijkt dat deze specifieke bepaling, in tegenstelling tot het bepaalde in artikel 40*ter*, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, zou zijn ingevoerd teneinde te voorzien in het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU. Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever inzake de gezinshereniging van een ouder met een Belgisch minderjarig kind met artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (dat in wezen niet verschilt van het artikel 40*ter*, eerste lid, tweede streepje (oud), van de Vreemdelingenwet) specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie *Parl.St.* Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6). Dit ligt geheel in lijn met de thans door de verzoekster geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19. In dit arrest van 5 mei 2022 wordt immers uitgelegd dat er, wanneer het gaat om een minderjarige Unieburger die duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en waarbij het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, een weerlegbaar vermoeden bestaat dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die kan leiden tot een uit artikel 20 van het VWEU afgeleid verblijfsrecht (*cf.* HvJ 5 mei 2022, nrs. C-451/19 en C-532/19, punten 66-67 en 69).

In casu gaat het echter om de aanvraag voor een verblijfsrecht als echtgenoot van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn rechten op vrij verkeer. In dergelijk geval moet het bestaan van de afhankelijkheidsband niet worden vermoed, en voorziet artikel 40*ter*, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet in welbepaalde voorwaarden om een verblijfsrecht als echtgenoot van een statische Belg te kunnen verkrijgen, waaronder de voorwaarde dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Indien niet aan deze voorwaarden is voldaan, kan de

gemachtigde het bij artikel 40ter, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsrecht als echtgenoot van een statische Belg niet toestaan. Aangezien de verzoekster middels haar aanvraag enkel en alleen heeft verzocht om dit specifieke bij wet voorziene verblijfsrecht en aangezien het (weerlegbaar) vermoeden van afhankelijkheid *in casu* niet geldt, kan zij niet worden gevolgd in haar betoog dat de gemachtigde op eigen initiatief had moeten onderzoeken of zij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht ontleend aan artikel 20 van het VWEU. Het stond en staat de verzoekster zodoende vrij om de verweerder te verzoeken om een verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend wordt aan artikel 20 van het VWEU, waarbij zij op concreet onderbouwde wijze kan laten gelden dat het weigeren van een verblijfsrecht er feitelijk toe zou leiden dat de Belgische referentiepersoon genoodzaakt is het grondgebied van de Europese Unie in haar geheel te verlaten. *In casu* heeft de verzoekster hierop echter niet op gewezen in haar aanvraag, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden weigeringsbeslissing artikel 20 van het VWEU zou miskennen. .

Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt derhalve niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekster zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de verzoekster wel concreet toelicht hoe de bestreden beslissing artikel 20 van het VWEU zou schenden, doch dat zij nalaat om op duidelijke en onderscheiden wijze te argumenteren op welke wijze ook artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekster beroept zich blijkens de bewoordingen van het verzoekschrift op een schending van artikel 20 van het VWEU *“j”* of *“in combinatie met”* artikel 8 van het EVRM, doch zij verzuimt om op afzonderlijke wijze toe te lichten hoe artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden. Het enig middel is op dit punt onontvankelijk.

Bijkomend wijst de Raad erop dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de proportionaliteitstoets en -afweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (*cf.* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en *mutatis mutandis* GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). De Raad heeft hoger vastgesteld dat niet op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verder is de bestreden beslissing een weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg kan de verzoekster niet worden gevolgd in haar betoog dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden weigeringsbeslissing bijkomend nog een onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren.

Aangezien geen schending werd aangetoond van artikel 20 van het VWEU, kan alleszins ook geen sprake zijn van een schending van artikel 20 van het VWEU *juncto* artikel 8 van het EVRM.

3.2.7. Het enig middel is, in alle onderdelen en voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE